

אלימלך

אלימלך בידרמן ז"ל

1997-1914

עם הנכדים

סבאל'ה

מוזר לקרוא לך סבאל'ה מבלי לזכות בחיבוק אוהב, בנשיקה, בחיוך ובמלים חמות כתמיד. היית בשבילנו כל כך הרבה, שתחושת האובדן עדיין לא נתפסת. באיזו גאווה הייתי מספרת על סבא אלימלך שלי, על סבא אלימלך ועל סבתא מרים, הזוג המושלם, שנוסעים לטייל, מתנדבים באופן קבוע, מבליס המון, באים לבקר אותי בעבודה, מפיחים שמחת חיים בכל אירוע, כל כך יפים ומרשימים. היית גאוות כולנו, סבאל'ה, ולימדת אותנו מהי ציונות אמיתית ואהבת הארץ בכך שהיית שותף בבניית קריית שמונה ופיתוח הגליל; מהי אהבת אדם ומהי נתינה בכך שהתנדבת ללא לאות; מהי חברות אמת בכך שעזרת לכל חבר ורע; מהי החלטיות, מהי אהבה, מהי תבונה, מהם ערכים, מהו אומץ, מהו יושר, מהי שמחת חיים ומהו הומור מעולה.

גם כשהמחלה הארורה תקפה אותך, תכונות אלו באו לידי ביטוי במלוא עוצמתן: עם המאבק האמיץ והנחוש במחלה, מתוך ראייה מפוכחת ורציונלית של הדברים, ליוו אותך אופטימיות ורצון עז להמשיך לחיות.

גם בשעות הקשות יכולנו פתאום לשמוע ממך הערה צינית ושנונה עם המון הומור, שאחריה אי אפשר שלא להתפרץ בצחוק ואפילו לשאוב ממנה עידוד.

נוכח אותך, סבא, עם חיוך על הפנים, איש אהוב ורב פעלים, צוחק צחוק גדול, שר "ארצנו הקטנטונת" ולא קם מהשולחן אחרי הארוחה עד שמגישים קינוח.

ואני במיוחד אזכור אותך נכנס אל בית הורי בילדותי כרוח סערה ובקול רם קורא לי "איפה מלכת היופי שלי...".

סבאל'ה, נדמה לי שאוכל לומר זאת גם בשם חגי, שני ובוועז, שהיתה זו זכות גדולה וכיף אמיתי להיות נכדיך, ולמרות שזה קצת יומרני אנו מבטיחים לשמור על סבתא במקומך, כי אנחנו בטוחים שזה מה שהיית מבקש מאיתנו עכשיו.

היה שלום סבא אלימלך, אנחנו אוהבים אותך מאד.

ענת

דברים בעת ההלוויה.

אבא

איני מתיימר במשפטים להלן לסכם את אישיותו ופועלו של אבא. עיקר כוחו היה בעשייה, וכיצד זה יחליפו המלים את המעשים? בכל זאת, אשתדל להעלות קווים לדמותו של אבא, אשר יהיו בבחינת משהו להנצחת אישיותו ומעשיו.

אבא ואמא עברו ל"בית בכפר" באוקטובר 1993. במהלך השתלבותם בהוויה החדשה של "הבית" עקבתי אחרי אבא וציפיתי לראותו משתלב בחיי החברה במקום. היכרתי את תכונותיו החברתיות ואת רצונו לתרום לזולת ולחברה, וידעתי שעבורו השתלבות חברתית בעשייה למען הפרט הינה תנאי בלעדי להצלחת הפרק החדש בחייו. אגב כך שאלתי אותו מדוע אינו מסכים להיכנס לפעילות בוועד דיירי "בית בכפר" (לאחר שפנו אליו). התשובה היתה כי דיירי "בית בכפר" אינם זקוקים לעזרתו. "אני עוזר למי שזקוק באמת לעזרתי", כך הוא אמר. זוהי אמנם כותרת מאד משמעותית במסכת חייו.

אבא היה מתנדב במלוא מובן המלה. בימי השבעה שמעתי מעט ממעשי ההתנדבות שלו במסגרת ארגון "רוטרי" כפר סבא, ונוכרתי עת סיפר לי, בגאווה רבה, כיצד התקבל לרוטרי ללא בעיות. תחילה חשש כי בשל גילו יתכן ויסרבו לו, אך הוא לא ידע כי המידע על אישיותו ופועלו זרם לכפר סבא מרוטרי רמת גן וסלל לו דרך בטוחה בזכות ולא בחסד. לרמת גן הגיעו אבא ואמא מקריית שמונה בשנת 1980, לאחר יציאתם לגמלאות. תקצר היריעה לפרט את פעילותו הענפה בקריית שמונה טרם הגיעו לגיל פרישה, לאחר שעזב במחצית שנות ה-50 מצב כלכלי מבוסס בצפון תל-אביב, ובא על תקן של חלוץ עם אמא, המורה מרים, כדי לסייע בבניית עיירת העולים.

ברמת גן היכה שורש בפעילות התנדבותית רבה ומסועפת, בעזרתה הנלהבת של אמא. את עיקר פעילותו שם חילק בין "אנוש" ל"רוטרי". "אנוש" הרחיב את סניף רמת גן ופתח סניף חדש ברמת עמידר, וניהל את שני הסניפים. אבא פעל בכל לבו, וללא ליאות, כדי לעזור למטופלים ב"אנוש" ואף רתם לכך את חברי "רוטרי" ברמת-גן.

בשלב זה של חייו החליט אבא על היעד הבא - מציאת דיור מוגן לו ולאמא. תמיד הסתכל צעד אחד קדימה. בדרכו, חקר ובדק ומצא את "בית בכפר" בכפר סבא כמקום המתאים להמשך הדרך. ניתן לומר שזו היתה ההחלטה המשמעותית האחרונה בחייו. ואמנם כיום, כאשר אנו בוכים ומבכים את מותו, אנו מאושרים בשביל אמא על שקשרו את עתידם עם "בית בכפר".

מנחם בידרמן

נכתב לעלון "בית בכפר".

אזכרה במועדון רוטרי
כפר סבא

במפגש מועדון רוטרי, רמת גן

אלימלך

אלימלך הגיע למועדון רוטרי כפר סבא בעקבות יוסף שתל יבדל"א - חברו לבית בכפר. יוסף הגיע אלינו בשנת כהונתי כנשיא המועדון ולאחריו הגיע אלימלך. זכורני ישיבות הנהלת המועדון והישיבות העסקיות בהן דנו בקבלתם כחברים במועדונו. לא מעט חברים העלו ספקות באשר לקבלת חברים מבוגרים, "בוגרי" מועדונים אחרים. האם נהפוך למועדון הפנסיונרים של רוטרי, שאלו מספר חברים. המציאות הוכיחה לנו את ההיפך.

אני וכל חברי המועדון זוכרים את אלימלך כאדם צעיר ברוחו, עם עיניים מאירות ורצון טוב, שתמיד היה מעוניין לתת מעצמו עוד ועוד.

אנו זוכרים אותו מרים את ידו לכל בקשת התנדבות: מצוות פירוק של מסיבות, דרך התנדבות בטלטרמפ לחיילים ורצון להשתלב במלגות של המועדון.

כמו צעיר הצטרף והשתלב לטיול המועדון לטורקיה.

הוא התנדב בחלוקת מזון בפרויקט "מלוא הטנא" מראשיתו - שם היה לו מסלול קבוע ומשפחות נזקקות קבועות, שאליהן טיפס בגיל 80 עם סלי מצרכים. וגם לאחר שחלה ונאלץ לפרוש מהמסלול, הם לא הפסיקו לשאול להיכן נעלם אדון אלימלך.

הוא התנדב גם לארגון "אנוש" והיה פעיל גם שם.

הוא היה לנו כמופת של התנדבות וצניעות וכהוכחה ניצחת שלגיל אין שום משמעות בהתנדבות.

צעיר ברוחו, השתלב במהירות במועדון, תפס את מקומו ביציע "בית הלורדים" של חברינו הוותיקים, ותפס את מקומו בלב כולנו, צעירים ומבוגרים כאחד.

ואסיים במלים מתוך שירו של נתן יהונתן:

"איפה ישנם עוד אנשים

כמו האיש ההוא

אשר היה כערבות הבוכיות.

למרגלות ההר נולד,

ליד הנחל

בחורף שר בין ערבות בוכיות

בקיץ בין אורות צבעי המים

לחמו שלה על פני הנחל לדגה,

מקני הסוף כרת לו עפיפון.

כשהיה לאיש,

מגבעולי הערבות הבוכיות נטה סוכה

מאבן המבצר האפורה בנה לו בית,

על מי הנחל תחנה הקים,

זרע שדות.

שלח אונו על פני הים, באוניות סוחר

אך יש אשר יניח כלי מלאכתו

ויהיה פתאום לאיש אחר.

איפה ישנם עוד אנשים
כמו האיש ההוא
אשר היה כערבות הבוכיות.
למרגלות ההר נולד,
ליד הנחל
ידיד פזור נפש על ההר או בבכאים
ובנופלו בבוקר לא עבות אחד על אדמתו,
יקנו לו אחוזת עולם,
ליד אמות המים השקטות.
איפה ישנם עוד אנשים כמו האיש ההוא
אשר היה כערבות הבוכיות,
וכמו מבצר עתיק היה, בסוף הדרך."

אייבי ברכה
מועדון רוטרי, כפר סבא

איש יקר - איש אנוש - אלימלך

לפני ארבע שנים הכרתיך. טילפנת אלי ובקולך החם והנעים הצגת את עצמך. אלימלך בידרמן מבקש להתנדב, אם אפשר בעמותת "אנוש" לבריאות הנפש, אם אפשר לכמה תפקידים, אם אפשר בבוקר וגם אחר הצהריים. אם אפשר גם לתת, גם לתרום. הרשיתי לעצמי להפסיק אותך ולהשחיל משפט אחד: איש יקר - איש אנוש. נפגשנו. מאותו רגע שימשת לי אורים ותומים. מורה, מדריך, יועץ, אח, ידיד, שותף לעשייה מקודשת במסגרת מועדוני "אנוש".

בכל הזדמנות השמעת את האני מאמין שלך: האושר טמון בלתת, בלעזור, בלתמוך ובלהבין, ואין גבולות.

איש יקר - איש אנוש.

נוכחותך במועדון השרתה אווירה של נועם וביטחון. לכל חבר מטופל היתה בפיך מלה טובה, מלת עידוד ועצה. טפיחה על השכם, לטיפה - אבא.

בפגישות הצוות המקצועי והמתנדבים היית כמנצח על תזמורת, ובזכותך שררה הרמוניה מופלאה שאיפשרה פעילות עניפה למען מטופלי "אנוש" שכה רצית בטובתם.

וכולם הוקירוך ואהבוך. וכשלא הגעת התגעגעו אליך ודרשו בשלומך.

איש יקר - איש אנוש - אלימלך.

עמותת "אנוש" בכפר סבא מרכינה ראשה לזכרך, ומבטיחה להמשיך את פעולותיה בדרך שהתווית, ודמותך האצילית תלווה את כולנו.

תודה לך איש יקר, שלום לך איש אנוש.

חנה אברוצקי

מנהלת "אנוש", כפר סבא

זברים לזכרו של אלימלך בשלושים לפטירתו, בפגישה של המועדונים קריית שמונה, רמת גן וכפר סבא, במועדון כפר סבא:

הכרנו את אלימלך ואת מרים תבדל"א בשנות החמישים המאוחרות בקריית שמונה. הגענו אז לקריית שמונה במסגרת קריאתו של בן-גוריון "מהעיר אל הספר". הטיפול בהעברתנו מחיפה היה בידי המוסדות הרלוונטיים, אבל למעשה היו אלה הבידרמנים, שקיבלו את פנינו. אלימלך, ללא שום תפקיד רשמי, הוא שהוביל אותי במבוכ של המציאות החדשה ואי-הוודאות הנוראית. בחרדות ובדכאויות המתלווים, מצאתי אצל אלימלך אוזן קשבת ומלות עידוד ותקווה. כשהתייצבנו והשלכנו עוגן, החילונו, ושוב בהשפעת אלימלך, לחשוב על עזרה ותמיכה לאחרים במצוקה. לא מדבר על פעילויות רבות אחרות, כולל במסגרות מפלגתיות, אלא רק על האירוע המרכזי בעיירה דאז, והוא הקמת מועדון רוטרי בשנת 1960, לאוכלוסייה קשת היום של קריית שמונה, שהיתה מורכבת מעולים חדשים מכל קצות העולם. בעיות האבטלה, המתחים החברתיים הבין-עדתיים ובין רוב האוכלוסייה לבין קיבוצי הסביבה, ובנוסף - ההפגזות הסוריות הכבדות וחדירות הפיזיאונים, גרמו למורל ירוד ולנטייה לנטישת המקום. הקמת המועדון הזריקה זריקת-חיות למקום. אלימלך היה בין הראשונים להצטרף למועדון. הוא הביא את אונו ואת האנרגיה האישית, היוזמות והקשרים של "הקהילה העסקית" (במובנים דאז).

עברו מאז 37 שנים, אבל לא שכחתי עד היום את המבצעים הרוטריניים כגון: "בית לחיילות מורות", "יהדרת פני זקן" - כאשר ביחד עם אגד ערכנו טיולים לאבות המשפחה ברחבי הגליל הפורה, וזו להם הפעם הראשונה שהם הציצו מחוץ לצריף או לבית הסוכנותי - "בגדים לנצרכים" בגליל הגשום והקר. הבנו אז משמעות "העזרה לזולת" מה היא, ואת המובן של "התורם נהנה יותר מהנתרם".

אלימלך היה הרוח החיה במבצעים המעשיים, אצלו זה היה טבעי, לכן הקדיש פחות זמן לתיאוריות. מיותר להוסיף, שהבית הפתוח עם המטעמים של מרים השלימו את המעורבות המשפחתית בקהילה ובבעיותיה.

היה זה רק טבעי, שכאשר הבידרמנים עברו לרמת גן, הצעתי לאלימלך להשתלב במועדון הרוטרי במקום. הוא נענה מיד. ושוב, במועדון, מצא עניין רב. אמנם ברמת גן לא היו כרי הפעולה של קריית שמונה, אבל מצא מסלולים חדשים כגון מועדון "אנושי". עם יוסקה וברוריה מרגולין וחברים אחרים, צללו לתוך הפעילות של טיפול באוכלוסייה, זו הזקוקה לחום ולמסירות אישית. אלימלך לחם להשיג מקום נאות לפעילות המועדון ותרם רבות להקמת מועדון שני ברמת עמידר, ושוב, מרים ליוותה את אלימלך והשלימה אותו במסירותה, בתכונותיה ובפעילותה.

כשביקרנו את הבידרמנים ב"בית בכפר" שמענו בהערצה, שאלימלך הצטרף למועדון כפר סבא. בפנל על נושא "הגיל השלישי" ברוטרי, שארגנתי יחד עם אייב ברכה בוועידה השנתית, הביא אייב את תרומתו של אלימלך למועדו כדוגמה לשילוב "הגיל השלישי" בפעילות המועדון. כזה היה אלימלך. אני בטוח שאני מבטא גם את דעותיהם של חברי המועדונים קריית שמונה, רמת גן וכפר סבא. יהי זכרו ברוך, חבל על דאבדין ולא משתכחין!!
אנו מחזקים את ידיה של מרים באבלה, ומקווים שהזכרונות שהעליתי יחזקו אותה בימים הקשים בלי אלימלך, האיש שהיה כה מסור למרים ולמשפחתו.

חיה ודוד שחר

רמת-גן, 4.5.1997

איך מספידים חבר וידיד, שאני רואה אותו עדיין חי לנגד עיני?

אלימלך, אדם רב פעלים, הגיע לקריית שמונה בשנת 1956, ומצא עיירה שהיא כל כולה מעברה אחת גדולה של אותם הזמנים: פחונים דולפים בחורף ולוהטים בשמש הקיץ, מאוכלסים באלפי יוצאי מרוקו, כורדיסטאן, תימן, פרס, רומניה ופולניה; ערב רב של אנשים וילדים, אבודים בסבך הביורוקרטיה של פקידים, שלבם גם בתלונות האנשים בגלל חוסר יכולתם לתת להם יותר. המדינה קלטה את זרם העולים כפי יכולתה אז, והשאירה את התערותם בארץ בידי אנשי הסביבה ובידי אותו קומץ אנשי הארץ "הוותיקים" שבאו לעיירה ממרכז הארץ, בעיקר בגלל סיבות מצפוניות.

אלימלך, כאחד מאותם ותיקים, שכבר תרם לפני בואו לבניין ולבטחון המדינה (אבל כידוע תמיד מאותם אנשים דורשים יותר, ותמיד הם מוכנים לתת, ולעולם אינם אומרים "לא") - בא לקריית שמונה, ונרתם מיד לעשייה הציבורית. הוא שירת כמזכיר החברה לפיתוח בקריית שמונה, ואחר כך נבחר לשרת כמנהל מפעל הבנייה של החברה לפיתוח. במסגרת זו עבד שנים רבות ותרם לפיתוח המקום. אלימלך הקים את בית הקולנוע הראשון בעיירה. בהיותו מנהל הקולנוע, שבימים ההם היה מרכז התרבות המקומי, דאג למלא אותו בתוכן. תמיד השתדל להביא לא רק סרטים שהיו אז בבתי הקולנוע בארץ - אלא גם הצגות ומחזות-זמר ואמנים שונים, על מנת להעלות את רמת התרבות במקום, ולעתים גם לא על מנת לעשות רווח. אני זוכר לא מעט מלחמות עם מנהלי התיאטרונים בארץ, שלא ששו להגיע ל"חור" כזה כמו קריית שמונה דאז, גם בגלל המרחק, וגם בגלל התנאים הקשים להם היו צפויים במקום. ואלימלך נלחם והביא את כל ההצגות, והשתדל תמיד שהאולם יהיה מלא באנשים ובתוכן תרבותי. כמו כן, אלימלך לימד את כל אותם עולים חדשים מהי התנהגות יפה ונכונה במקום ציבורי, ואיך קונים תרבות.

בשנות החמישים המאוחרות הוקם בקריית שמונה מועדון רוטרי על ידי ד"ר ראובן קטהיין, בחסות מועדון צפת. בין מקימיו וחבריו הראשונים היה כמוכרן אלימלך. זה התאים לו ככפפה ליד. לאותו אדם שמצפוני הציבורי וטובת המקום היו נר לרגליו. אם לא היה מועדון רוטרי קיים - הרי היה צריך להמציא אותו לאנשים כמו אלימלך.

תרומת הזמן והיכולת האישית שתרמו חברי המועדון הפרתה את העשייה המקומית, והציבור בקריית שמונה למד שאפשר וצריך גם לתת, ולא רק לקבל.

בהיותו חבר מועדון רוטרי, השתדל לעזור לכל מי שפנה אליו, ללא הבדל עדה או השכלה, והתייחס לכל אחד כאדם. מספר היום אחד מחברי המועדון, שאז היה עדיין ילד קטן: "יום אחד הלכתי לקולנוע וליד הקופה הסתבר לי שכספי אבד. עמדתי ובכיתי ואז ניגש אלי אלימלך ושאל: מה קרה ילד, למה אתה בוכה? סיפרתי לו. מיד ניגש אתי לסדרן והורה לו להכניס אותי ולדאוג לי למקום".

במסגרת היותו חבר מועדון ואיש ציבור, הקמנו שנינו, ביחד עם ד"ר סלומנוביץ ז"ל, את סניף מגן-דוד-אדום המקומי. בניהולו האדמיניסטרטיבי של אלימלך גדל הסניף ופרח, והיה לאחד הסניפים המוצלחים בארץ כולה, ובאו ממקומות אחרים לראות וללמוד כיצד זה מתנהל.

בנוסף לכל אותה עשייה ציבורית, היה אלימלך איש משפחה וחברה. אנשים אהבו אותו, אהבו להיות איתו. היה בעל חוש הומור, ואהב לשמוע ולהשמיע דברי בדיחה. אהב לצחוק ולהיות עם חברים במסיבות, היה איש רעים להפליא.

לאחר שנים רבות בקריית שמונה, חזרה משפחת בידרמן לרמת גן, ושם כמובן השתלב אלימלך במועדון רוטרי המקומי.
ברמת גן החל לפעול באגודת "אנוש". הוא טיפל באנשים מוגבלים, דאג להם, ובמקרים אחדים אף כיסה הוצאות אלו מכיסו הפרטי.
בשנים האחרונות חיו מרים ואלימלך ב"בית בכפר", בכפר סבא.
כשבועיים לפני פטירתו, ימים ספורים לאחר נישואי בתי, ביקרתיו בבית החולים. כשהתעורר וראה אותי יושב לידו - המלה הראשונה שיצאה מפיו היתה: "מזל טוב!"
נפרד מאתנו חבר וידיד, אדם שאין לו תחליף. נפרד, אבל לא עזב. הוא כאן אתנו, בלבו ובזכרונותיו של כל אחד מהנמצאים. החיוך המיוחד, המבט המבטיח שהכל יהיה בסדר - את זה הוא השאיר אתנו.
יהי זכרו ברוך!

אברהם שנקר
מועדון רוטרי, קריית שמונה

כמה חששתי מהרגע הזה, כמה נרתעתי מפניו, כמה ביקשתי לדחות אותו מעל פני, להרחיק אותו עד בלי די.

אלימלך, לא רציתי להיפרד ממך. ידעתי שזה לא יכול לקרות, אבל רציתי אותך לתמיד, רציתי שתישאר איתנו. זוהי פרידה קשה וכואבת.

אני נפרד היום משמורת טבע אנושית.

אני נפרד היום מסמל.

אני נפרד היום מהפרח היפה ביותר שצמח אי פעם בשדות הבר האנושיים. לכן השחר מחר יהיה עני יותר, עצוב יותר, דל יותר. בלעדך, אלימלך, עולמי הפרטי שלי יהיה תמיד ריקני יותר, אכזרי יותר, ואולי גם מיותר יותר.

התקבצו הנה שלושה מועדוני רוטרי מרחבי הארץ, שהם ציוני דרך בחייו של אלימלך. שלושה מועדוני רוטרי ועוד ציון דרך אחד טרם מדינה וטרם רוטרי. נתיבו של אלימלך בארץ הוא נתיב ההגשמה הציונית חלוצית בארץ ישראל. הוא אחז באמת בניין, הוא אחז בשלח, הוא אחז במטה הקסם האנושי, אצבעותיו חדרו לכל לב ולכל מצוקה אנושית.

1930, נער בן 15.5 מגיע אל ארץ סגפנית, דלה, ענייה וחשוכת תקווה. אמא מבוגרת סוככת בין כנפיה שבעה ילדים, חלקם גוזלים קטנים וחלקם עפו כבר אל שדות היצירה. בנוער העובד, חולצה כחולה ושרוך אדום, חניך, מדריך ואיש תנועה. זוהי הפגישה עם ארץ ישראל, שם מעוצבת דמותו החברתית והחלוצית של אלימלך. במלחמה בשלטון הבריטי אלימלך מייצג את המשפחה במחנה המעצר בלטרון, שם התרכזה בשבת השחורה האליטה הלוחמת של היישוב היהודי בשלטון הבריטי. הקמת המדינה וקליטת עלייה המונית, הקמת עיירות פיתוח, ואלימלך חוצה את הארץ צפונה, אל ציון הזרד השני של חייו, אל קריית שמונה. והוא נותן את כולו לעיירה. הוא תובע מעצמו עד כלות כוחו את מחיר השתלבותו, את מחיר הזדהותו עם העיירה. להיכן ידו של אלימלך לא הגיעה? למגן דוד, לוועד למען החייל, טיפול בנוער המקומי, הפועל, תרבות ואמנות, ובוודאי לא ידעתי הכול. קריית שמונה - הסדן הרחב לפטיש המעשה האדיר והבלתי נלאה של אלימלך.

קריית שמונה - שדות יצירה אין סופיים של רוח האדם, נכונותו ושליחותו.

לאחר 24 שנים בקריית שמונה, ב-1980, עת מרים ואלימלך יצאו לפנסיה, תם פרק

קריית שמונה, ואלימלך חזר אל נקודת הציון השלישית של חייו ברמת גן.

50 שנים מחייו הקדיש אלימלך למשימות לאומיות, לבניית מולדת ולעיצוב החברה הישראלית. עתה התפנה אלימלך להקדיש את חייו לאדם. לאדם החלש והעני, לאדם הסובל, לאדם הרעב.

אלימלך האיש הבלתי נלאה: ב"אנוש" הוא מצא את פגועי הנפש כאפוטרופוס. הוא גילה את תשומי הגוף, את המרודים ואת החלשים, את אלה שלא יכלו לעשות יותר למען עצמם. ברוטרי הוא מצא כר נרחב להתנדבות, מרחבים אין-סופיים של עזרה לזולת. אלימלך הבלתי נלאה בעזרה לאדם ולמצוקותיו, אלימלך הקשוב לכל מכאוב, לכל סבל, לכל גניחה, אדם שנולד למען האדם, לסייע לו ולא לשלוט בו, להדריך, לעזור, ללטף ולא לנצל. איזה רעב היה באדם הזה לעזור לאדם הרעב. ואני הקטן עומד לצדו במסע האנושי הארוך והמוגיע. עומד נבוך, משתאה ולא מאמין ורק לוחש חרישית כמה אני גאה להיות נצר למשפחתו של אלימלך, כמה אני גאה שזכיתי שיהיה לי דוד כזה.

והפרק האחרון הוא הפרק של כפר סבא, ארבע שנות הסיכום, שנות המנוחה, שנות החזרה מדרך ארוכה ומייגעת. ימים אחרונים של דרמה אנושית מרתקת וימי סיכום של מסכת חיים ארוכה המרקיעה אל פסגות של יצירה וצוללת אל תהומות נפש, הזועקת לעזרה ולסיוע.

מרים ואלימלך יחד בנו משפחה חמה ואוהבת, בית ספוג ערכים של צדק ויושר, אמת ואהבה. בית שידע לספח כל זר ולטפח כל קרוב.

אלימלך - אנחנו מרכינים ראש מול בית מקדש אנושי שחרב. נותרנו לבד, מוכים וחבולים, נבוכים, חלשים ומחפשי דרך.

בילו

בילו מישורי, אחיינו של אלימלך.

אלימלך

שמענו דברים רבים על אלימלך היקר לי כל כך. איש בעל מרץ, איש שיחה, אהב לדבר, שאף תמיד לעזור לזולת. אמרו עליו, שהוא דאג לאחרים יותר מאשר לעצמו. איש משפחה. לי הוא חסר כמובן, שעה שעה, יום יום, בלעדיו אין שמחת חיים, אין תענוג בחיים, אני עדיין לא מאמינה שהוא איננו.

אני מעלה בזכרונו את תחילת הדרך, את קריית שמונה. אינני רוצה לחזור על הדברים שנאמרו, אני מוסיפה את מה שהחסירו. הוא היה פעיל שם בכל השטחים: מזכיר החברה לפיתוח קריית שמונה, היה בין מקימי מגן-דוד, עבד בוועד למען החייל, עזר לארגון אמהות עובדות, נשיא כבוד של סניף "הפועל", מנהל אדמיניסטרטיבי של חורשת טל, והכל בהתנדבות. בשנת 1959 אלימלך היה יו"ר ועדת הבחירות למועצה המקומית קריית שמונה. בתקופה שגרנו ברמת גן, בשנים 1980-1993, התנדב בשני המועדונים של "אנוש", ושם השתדל לעזור לאנשים האלה והקל עליהם את החיים. הוא נלחם ודרש בשבילם בית על הקרקע, ולא במקלט, כדי שיוכלו לנהל את הפעולות שלהם בהנאה ובסיפוק; קנה להם כלים ומצרכים; אלימלך דרש לשתף את ההורים בשיחות ובוויכוחים עם הממונים עליהם, כדי שהתוצאות תהיינה חיוביות. ובמשך הזמן ראו כולם שהדרישות של אלימלך היו צודקות. בתקופה שגרנו ברמת גן אלימלך גם התנדב מטעם עיריית תל-אביב לטפל באנשים חסרי יכולת לתפקד, והוא היה אפוטרופוס של חמישה אנשים, בעזרתה האדיבה של עו"ד סלפטר מעיריית תל-אביב. במשך כמה שנים נסע אל בתיהם, אם היה צורך חיפש בשבילם בית מתאים יותר, התגבר על קשיים רבים, כי המשפחות של המטופלים לא רצו להכיר בהם. הוא רץ למוסדות המתאימים, כדי להשיג להם אשפוז בבית-החולים. הכל לפי הצורך. לאחד מהם סידר בעמל רב מקום בבית אבות טוב, ותמיד דרש בשבילם רק את הטוב ביותר. לימד אותם להשתמש במכשירים בביתם, דאג לניקיון וסדר בביתם. כזה היה אלימלך.

מרים בידרמן

מרדכי שלום רב,

אלימלך היה חבר כל כך טוב, חברות בשבילו זה היה מקור החיים בהתהוותם, הוא אהב אנשים, הוא היה איש שיחה, איש שאהב לדבר. קשה לי מאד, קשה לי לומר הוא היה ואיננו. אני לא מאמינה עדיין. הוא היה אדם תוסס, מלא מרץ, מלא פעילות. נלחם להשיג את הטוב ביותר לזולת. ובמועדון שלכם מצא את מבוקשו.

בכל פעם סיפר לי "אמנם הם צעירים ואני מבוגר מהם, אבל אצלם אני מוצא אוזן קשבת, הם פעילים ומפעילים, הם חברים טובים, הם נותנים יחס". הוא ממש התאהב בכם ככולכם. והנה אחרי הערב המכובד והמהמם שהיה לזכרו אני חייבת לכם תודה. אתם הפעלתם את שלושת המועדונים, כל אחד נשא את דברו, וכולם כמובן סיפרו את האמת לאמיתה. כולם מוקירים את אישיותו, ומעריכים מאד את פועלו הרב. ושוב תודה, בהערכה רבה,

מרים בידרמן

6.5.97

מכתב תודה אל מועדון רוטרי, כפר סבא, לאחר ערב הזיכרון.

עם הבנים, ביום הולדת ה-50 של סולי במאי 1996

בשלושים לפטירתו

עם ילדים בקריית שמונה

אלימלך

אלימלך איש יחיד ומיוחד, טיפוס אמיתי. רגע מעשי והחלטי ורגע תמים להחריד; לא מתפשר ולא מוותר אך ליבו חם ורך כל-כך...

איש קפיצי, מלא אנרגיות - אף רץ, מתרוצץ, תמיד בתנועה. "לתרום, לעזור, לתת" - אלימלך אומר - "זה האגואיזם שלי. זה מה שנותן לי סיפוק בחיים"...

אלימלך איש רעים להתרועע. ערב שבת בלי אורחים, זה פשוט בלתי אפשרי. תמיד מזמין, מארח - מכרים, קרובים וגם זרים - והוא בראש השולחן מספר, מתלוצץ, והצחוק הזה שמתגלגל - רעמים וברקים... אבל בלי לפתן אלימלך לא קם מהשולחן... איש של הומור, אלימלך.

ולידו תמיד, תמיד - מרים. "מרים" הוא קורא לה. בלעדיה הוא לא זז. והיא פשוט לא יכולה לסרב: לכל השגעונות, בכל השעות, בכל הזמנים - איתו, בשבילו. כולה!

אלימלך איש קריית שמונה לעולם ועד. נדמה לי, שלעולם לא השלים עם הפרידה ממנה. ומי שהיה שם מבין - אלימלך חי ונשם שם בדרך שרק הוא יודע לחיות ולנשום: החברה לפיתוח קריית שמונה, ובעיקר - קולנוע "חרמון" ו"שניר". זה היה מוסד של איש אחד, איש אחד שהוא מוסד. עומד לו אלימלך ערב ערב, ובעיקר בערבי ההצגות ומקבל את הקהל - מברך, מחבק, מסדיר מקומות, ואם צריך - מוכר כרטיסים ומנקב. והעיקר - שתהיה תרבות, שיבואו האנשים...

החיבור לקריית שמונה היה חיבור של מי שפעילות ליבו הלמו בקצב פעימות הלב של העיירה הזו, בטוב וברע...

באנו לקריית שמונה כזוג צעיר, החברים של חנה ומנחם, ומרים ואלימלך נתנו לנו משפחה, לנו ולילדינו, אנחנו לעולם לא נשכח להם את זאת.

אלימלך, אם היו בנמצא חיי נצח, אני בטוחה שהיית מוצא די תוכניות כדי למלאם עד תום, ובמרץ שלך עוד היית מזיז הרבה הרים וסלעים בעולם הזה... תודה שהיית איתנו ובשבילנו תמיד. נתגעגע אליך, אלימלך!

חנה ואיתמר ניב

ושוב, אלימלך, חזרתי אליך.

אני ניצב למראשותיך, הכי קרוב שאני יכול, ומתגעגע געגוע אמיתי.
אני מתגעגע לכל שהיה בינינו. לעיניך העירניות, לאמיתות הנחרצות, למבט הטוב והחייכני, לצליל צחוקך המתגלגל, ללבך החם והאוהב ולשפע הטוב שידעת להעניק.
במנגנון האנושי שלי, במקום העין דומע הלב ובמסע היי הדחוס והסוחף אני מוצא עצמי עוצר אל אחת מפניותי, משיל מעל עצמי את קצבו של עולם ומתייחד עם הזכרונות היפים שהענקת לי, ואני כואב עד דמעות את חסרוניך.

רציתי להגיד לך שהיית לי בית, היית לי משפחה, היית טעם קיומי. ובימים של תוגה וקור, ימים של יאוש מקפיא, ימים של ספק, בימים בהם הצינה מתגנבת ללב ואתה מבקש רק קורטוב של חום וחמימות, הסתופפתי ליד האח האנושי של מרים ואלימלך וספגתי את מנות החום הנחוצות.

כל חיי חרדתי מרגע הפרידה ממך. פחדתי מסיומו של היחד הנפלא הזה. ביקשתי לא להיפרד מגלי החום שהענקת לי, מיופיה של ידידות אמיתית. ביקשתי שכל זה לא ימוג אל תהומות השכחה, אל מצולות הגעגוע. ורק האמונה, שהאדם הזה, שהרקמה האנושית הזו, ששמורת הטבע הזו שקוראים לה "אלימלך בידרמן", אינה תופעה חד-פעמית, נותנת תקווה, טעם ואמונה במחר.

בהרבה מאד צמתים בחיי מצאתי את אלימלך. אחת מהן לא פענחתי עד היום הזה, ואולי גם לא אפענח לעולם.

נובמבר 73, נגמ'שי צה"ל במאמץ עיקש ואחרון פורצים את סופת השלגים הנוראה שירדה על החרמון הסורי לאחר שכבשנו אותו. הנגמ'שים אוספים לתוכם צנחנים מיואשים שלא האמינו יותר בחייהם. ניסיון נואש שהצליח, והם לוקחים אותנו אל החיק החם של בית ההארוחה של כפר גלעדי על מנת להשיב לנו חיים.
וכשנפתחות הדלתות בלילה סוער וחשוך, את מי אני מוצא בפתח התקווה הזו - את אלימלך ומרים.

ולא היה בי הכוח לשאול ומעולם לא שאלתי - אלוהים, כיצד ידעתם שנאספנו מהגיהנום הזה אל החיים. בצומת הדרכים הזה, מהקשים שידעתי, עמד מולי אלימלך ואמר - אני כאן, אני לצדך.

אלימלך - כילד, כנער וכאדם עמדתי לידך בדחילו ורחימו, הסתופפתי בצדו של אדם ענק. לא איש של מילים רהוטות, לא איש של ניסוחים מדהימים, לא איש של ברק סוחף, בכלל לא איש - אלא אדם. אדם עם נשמה.

ויום יבוא ואני אאסף אל מלכות שמים, ובדרכי אל הגיהנום, מקום מושבי בעולם הבא, אחלוף על יד גן העדן, אדפוק על שעריו ואבקש מהמלאכים השומרים על שערי גן עדן לראותך, ולו רק לדקה, ולו רק לשנייה. ואני אשכנע אותם, כי שום כוח לא ימנע ממני להציץ, ולו לשנייה אחת, בעיניים הטובות והאוהבות וללחוש לך את מה שכה רציתי להגיד לך בחיך ולא אמרתי, אני מוכרח להגיד לך שכה אהבתי אותך וכה הייתי גאה שאתה דוד שלי.

בילו מישורי

אילו שאל משהו את אלימלך: איזה מעשה או איזו תקופה בחייך היית מציינ כמפעל החיים שלך? קרוב לוודאי שהיה עונה: התקופה בה חייתני אני ומשפחתי בקריית שמונה, ומה שעשיתי שם באותן שנים.

לא "צו התנועה", לא קריאת המוסדות, לא צורך כלכלי הביאו אותי לקריית שמונה. צו לבו ונטיותיו האנושיות דחפו אותי לשם. באמצע שנות החמישים הוא נטש את ביתו, את פרנסתו המסודרת, את העיר ההומה והגועשת, שלא היתה לרוחו, שלא תאמה את נטיותיו - לטובת עיירת העולים הדלה והחדשה, המרוחקת, המתחילה מאפס. בחירה אולי מקרית, אבל מאוד אופיינית לאלימלך, ולכן גם התמיד בה עשרות שנים.

לא עברו חודשים רבים ואלימלך השתלב בהווי המקום, ומצא עצמו במרכז העשייה. מהר מאוד היה לדמות פעילה, מוכרת ופופולרית, ואהודה על רבים. היה ליוזם ומעורב עמוק בכל מסכת העשייה, שותף להתרחשויות החברתיות, וער לצרכים הכלכליים והאנושיים הדחופים של חברת העולים החדשים ההולכת ומתגבשת.

אנשים אהבו וכיבדו אותו. נדרשו הרבה לעצתו ולעזרתו, לא רק בגלל התפקיד שמילא, אלא בשל העממיות הטבועה בו, בגלל הגישה הקלה אליו, בשל הנטייה והצורך שלו להיות מקורב לכולם, שותף לבעיותיהם, ולעזור להם ככל יכולתו, גם אם זה לא קשור לתפקידו. אלימלך היה שותף בכיר ופעיל ב"חברה לפיתוח קריית שמונה", שהקימה ההסתדרות הכללית, כסיוע לפיתוח המקום. הוא גייס קבוצה של משקיעים פרטיים, שעמד בראשה וייצג אותה בחברה לפיתוח. זו היתה יוזמה חשובה, שתרמה רבות לפיתוח הראשוני של העיירה. ברוכה ביותר היתה מעורבותו ופעלתנותו האישית הבלתי נלאית של אלימלך בכל תהליכי הביצוע של המפעלים שהקימה החברה לפיתוח.

אלימלך היה הכוח המניע להקמת אולם הקולנוע לאירועי תרבות, שהיה אז האולם הגדול היחידי בגליל הצפוני-מזרחי. הוא יזם ודחף להקמת בניין המשרדים הראשון במרכז המסחרי. לאחר מכן הוקם מלון "הצפון". החברה לפיתוח היתה מעורבת גם בהבאת מתפרה ומפעל לעיבוד יהלומים לקריה.

מעבר לכל אלה, שלא מתוך חובת תפקידו, היה אלימלך מעורב בכל מרקם החיים בעיירה. היה מעורב אישית בכל הנעשה במועצה המקומית, היה פעיל במד"א, במכבי אש, עזר לארגון האמהות העובדות, לספורט, שותף אכפתי לאירועים ולהתרחשויות החברתיות הבונות ומקיימות את חברת בני האדם.

לצעוד עם אלימלך ברחובה הראשי של העיירה היתה חוויה מתמשכת. הוא לא היסס להיעצר ולהיענות במאור פנים לבקשות עצה ממנו, למתן עצות לו כיצד לפעול בעניין זה או אחר, לבקשת סיוע, או לסתם השתתפות, אפילו באירוע משפחתי שמח או עצוב. הפונים היו רבים, כי ידעו שזיכור לתשומת הלב שהיו זקוקים לה. מקופחים למיניהם מצאו את הדרך אליו, וגם נעזרו. אך הוא ידע לדחות וגם לנזוף במקופחים מדומים, שחיפשו העדפות לא מוצדקות. וגם בשל כך כיבדו אותו.

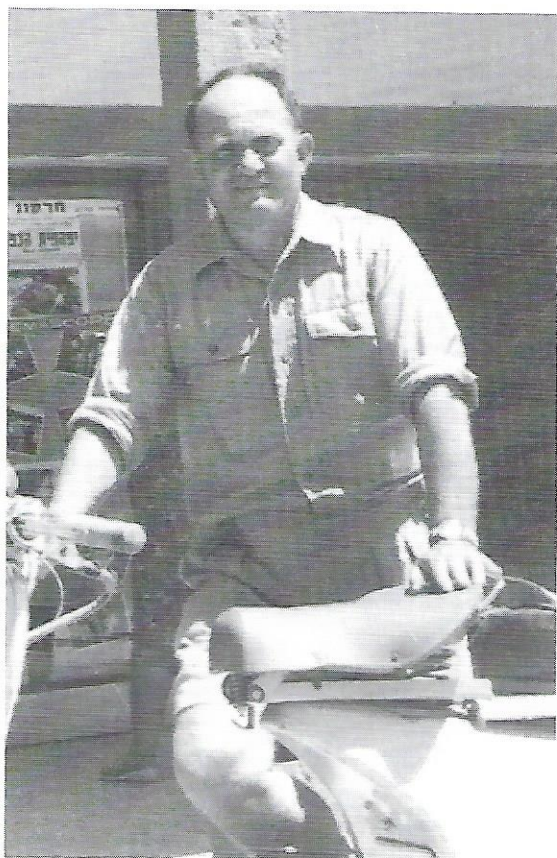
אלימלך ביסס את משפחתו בקריית שמונה. אלימלך תרם לא מעט לקידומה הכלכלי של העיירה, אך יותר מכל, באמצעות מגעיו האישיים הרבים, הוא עזר להתרוממות ההוויה החברתית הנכונה של חברת העולים המתלבטת. הוא לא התבקש לעשות זאת, הוא לא התנדב לכך. הוא פשוט לא היה יכול אחרת, כי כך הוא בנוי.

ברמת גן, כשהוא כבר בגמלאות, המשיך במה שידע יותר מכול, שהאם או לעזור לאנשים. השקיע הרבה, פעל ללא לאות, לטפל באנשים קשי יום. כמה הופתעתי כאשר פגשתי אותו ב"בית בכפר", בכפר סבא, זמן קצר לפני למקומו החדש, שעוד לא הספיק להתאקלם בו - והוא כבר מעורב, כבר עוזר, בחלוקת מצרכים לנצרכים. כזה היה אלימלך. אוהב אנשים. בכל מקום. ללא משוא פנים. אוהב לעזור.

קריית שמונה

לאחר מות

בקריית שמונה, עם הווספה

אלימלך ביזרמן ז"ל - איש ציבור וחלוץ

שנות החמישים, העשור הראשון למדינת ישראל, עמדו בסימן העלייה ההמונית והקמת יישובי הפיתוח, כהמשך להתיישבות החקלאית. אלימלך ומרים, שתיבדל לחיים ארוכים, נענו לצו השעה, עזבו את הכרך הגדול ועלו צפונה לעיירת הגבול קריית שמונה. מרים, כמורה מחוננת, כאשר מורות כל כך חסרו אז במקום, ואלימלך, כיוזם לעסקים ומתנדב ללא שיעור לכל משימה אפשרית, שלא על מנת לקבל פרס. הם קשרו את עתידם לעיירה זו. ראשית הכרותי את אלימלך, כשמוניתי לנהל את החברה לפיתוח קריית שמונה. זכור לי היום הראשון בתפקידי החדש. אלימלך הופיע בקטנועו בנאות-מרדכי להסיעני לקריה. לחצנו ידיים והוא אמר לי: "דוד, אני מחכה לך מאוד, עלינו להזיז דברים מהר ככל האפשר, הקשיים גדולים ואני לרשותך". המפגש הראשון הזה עם אלימלך הטביע את חותמו על היחסים בינינו, שהלכו והתחזקו, וברבות הימים היינו לידידים.

התפקידים המרכזיים של החברה לפיתוח קריית שמונה היו לפתח תעשייה, מלאכה ומסחר. אלימלך היה שותף בכיר ומנהלם של בתי הקולנוע בעיר, שותף בחברת הבת עם שיכון עובדים בבניית המרכז המסחרי הראשון, בהקמת המרכז למלאכה הראשון (בית הדפוס, המכבסה ועוד). אלימלך היה לי לעזר רב בהרבה מפגשים במוסדות ממשלתיים ובהקמת קרנות לבעלי מלאכה ולסוחרים במקום.

בילינו שעות ארוכות בדיונים ובשיחות אישיות על פיתוחה של קריית שמונה. הקשרים שנוצרו בינינו צמחו גם למפגשים משפחתיים. אהבנו לבקר בביתם של הביזרמנים ושמחנו לביקורם בביתנו בקיבוץ. שמו של אלימלך הלך לפניו כאיש ציבור, שתום הרבה מאוד מזמנו לחיזוק המוסדות המקומיים: גזרות ב"מגן-דוד-אדום", פעילות ועזרה לספורט ב"הפועל", ל"ארגון אמהות עובדות", לאירועים תרבותיים בהבאת מחזות ולהקות. אזרחים במצוקות שונות מצאו אוזן קשבת ונעזרו. בזאת, במעורבותו בחיי הקהילה במקום, רכש לו אלימלך הוקרה של רבים.

קריית שמונה הפכה ממועצה לעירייה, התבססה כלכלית, למרות הבעיות הבטחוניות הקשות המלוות אותה מאז ייסודה. אלימלך נמנה עם "הגרעין האנושי" שתרם לייש" במקום.

לאביבה ולי אבד ידיד, אדם בעל לב חם, ישיר ומצפוני.
זכרו ילווה אותנו תמיד.

דוד יניב

חבר מקיבוץ נאות מרדכי

מרים יקרה,

אני יודעת שאין מילים מנחמות ברגעים אלו, ובעצם למה לרצות להתנחם?
זה זמן קשה לכולנו ולמרות שאין לנו שום רצון ללמוד לחיות בלי אלימלך גם אין לנו
ברירה - ללמוד לחיות בלעדי.

אני יודעת שאותך לא צריך ללמד על מעלותיו של אלימלך אבל בכל זאת אני מרגישה
צורך לספר לך מה היה אלימלך בשבילי, ואני מייצגת בדברי גם את דור ושהף.
למרות שמבחינה משפחתית אלימלך הוא רק דוד של אבא, הנסיעות אליכם תמיד
מרגשות ומסעירות את כולנו עד היום. אהבנו לבוא אליכם לבית ברמת-גן, היינו מצלצלים
בפעמון בדלת ואתם הייתם פותחים ועושים את עצמכם מופתעים כאילו לא ידעתם שזה
אנחנו, התנשקנו, התחבקנו ואז כיוון שכל אחד מהקטנים רצה לצלצל בעצמו היינו צריכים
לעשות את אותו קטע לפחות שלוש פעמים, וכל פעם מחדש אתם מופתעים, מחבקים
ומתנשקים. אחייכ כאשר התיישבנו ליד השולחן והמנות התחילו לבוא, ידעת שדור אוהב
שניצלים אז הכנת במיוחד בשבילו, ושאני לא אוכלת ירקות בסלט אלא רק מלפפון מקולף
אז תמיד חיכתה לי צלחת עם מלפפון מקולף. אחר-כך עברנו לסלון, אבל המנות המשיכו
לבוא, פירות, גלידה, פרוסת עוגה, ועוד אחת... אחייכ הגיע הריב הקבוע שדור רוצה לשבת
על הכורסא אבל אלימלך לא מרשה כי דור הורס את הכורסא כשהוא מסתובב כל הזמן
על הכיסא. ישבנו וצחקנו ומאד נהנינו.

ואז הגיע הזמן ללכת, הלכנו עייפים מרוצים ושבועים.

אני גם זוכרת שבאתם לקיבוץ למסיבות בר מצווה של שהף, שלי, ושל דור, ותמיד לפני
בואכם אני ואבא מנקים את הבית בחריצות וביסודיות שחס וחלילה מרים לא תבוא
ותגלה כתם לכלוך, כיוון שידענו שמייד היא תיקח סמרטוט ותנקה אותו.
אני רוצה להגיד לך שלפני שלושה חודשים, כאשר ביקרנו את אלימלך כבר בבית
החולים הוא הביע משאלה שתבואו לקיבוץ לנופש, את והוא.
לצערנו האמיתי הדבר לא התאפשר.

תדעי שגם עכשיו, כאשר אלימלך לא פה, את תמיד מוזמנת לבקר.

מבחינתי אני מבטיחה שנעשה תמיד את כל המאמצים לבקר אותך ונעשה את כל
המאמצים לעזור בכל מה שנוכל גם מבחינה פיזית, אבל בעיקר כאשר תצטרכי חיבוק
ניחום או אפילו מילת עידוד קטנה. תמיד נהייה פה מוכנים לתת את עצמנו.
אמרת לי בהלוויה שאלימלך מאד אהב אותנו אז תדעי שגם אנחנו מאד מאד אהבנו
אותו ועודנו אוהבים אותך.

מה שאני מנסה להגיד הוא שלמרות הקרבה הרחוקה יחסית, בשבילי הייתם תמיד
הסבא והסבתא שמעולם לא היו לי מצדו של אבא.

צאלה

למרים, מנחם, ישראל ובני משפחת בידרמן!

הרשו לנו לאמור מספר מלים על יקירכם, ידידנו אלימלך ז"ל, ועל אישיותו.
על אלימלך, שכל כולו היה חיות פעילות וביצוע, קשה לדבר בלשון עבר.
התמזל מזלנו להיות רבות במחיצתו של אלימלך עוד מהימים הטובים בקריית שמונה,
ולחכיר מקרוב את תכונותיו הנפלאות ואת היחס החברי והחם שלו לכל ידידיו ולציבור
אותו הוא שירת והנהיג.

אלימלך היה גאה בך, מרים, בבנים, בכלות ובנכדים. הפעילויות בהן לקח חלק, הן
בתחום הכלכלי והן בתחום הציבורי-חברתי, נעשו על ידו ביסודיות וברמת ביצוע ייחודית.
עובדות אלה תרמו לא מעט לתכונה הברוכה אשר אפשרה לו לרכוש את לבם של כל
הסובבים אותו, אם אלה היו אנשי עסקים וכלכלה אשר אתם בא בקשר במסגרת תפקידיו
המגוונים, ואם אלה בני משפחה וחברים אשר היו זקוקים לעצה, הדרכה או תשומת לב.
כזה היה אלימלך, ומעל הכול בשבילנו היה חבר קרוב שיחסר מאוד.
יהי זכרו ברוך.

שלכם,

חיה ובני בן-אליעזר

אלימלך

מעשים טובים הרבה לעשות, צלילם בלב ירעד.
קשה לכתוב על אלימלך ממרחק. קשה לדבר עליו כעל מישהו שכבר איננו, כי המדובר
באיש שהטביע חותם והתחבב על כולם.
הכרנו את אלימלך כשכן, שכולם היו בניו.
הכרנו את אלימלך כמארח, שאת כולם כולם קיבל בחום, בלב שמו, בנפש חפצה וביד
רחבה, אם לא למעלה מזה.
הכרנו את אלימלך כחבר וכאיש רעים להתרועע. אם התרגשה על חבר צרה, אלימלך
נחלץ לעזרה.

הכרנו את אלימלך כאיש ציבור, שעשה מכל הלב, אבל גם לקח ללב.
ומעל לכל הכרנו את אלימלך כאדם.

זה היה בקריית שמונה, כשמרים נכנסה אלי והזדעזעה למראה הפנים הנפוחות, בשל
כאב שיניים נורא. אלימלך מיד התייצב והסיע אותי לביה"ח פורייה (הבעל היה במילואים).
בלי אומר ודברים חיכה שעה ארוכה עד לאחר ההרדמה והעקירה הניתוחית - כזה הוא
אלימלך!

אפשר לספר על אלימלך עוד כהנה וכהנה מעשים טובים, כי בכל עת אוהב הרע ואח
לצרה יוולד.

ומי אם לא מרים, שתיבדל לחיים ארוכים וטובים, האשה, החברה והרעייה, שתמיד
תמיד היתה לעזר, ולאלימלך חרדה בכל עת.

דליה ואליהו שמש

למרים שלום,

שמענו בצער על פטירתו של אלימלך ז"ל ובשם חבריי ובשמי אנו משתתפים בצערך ודואבים את לכתו של חבר טוב ואהוב.
ידענו על מחלתו של אלימלך, התעניינו בשלומו בשנה האחרונה וקיבלנו מידע שוטף מהחברים אשר עמדו עמכם בקשר.
לפני שבועיים חילקנו מילגות באוניברסיטת בר-אילן וסיפרנו לקהל הנוכחים על פועלו של אלימלך באנוש כאשר היה חבר במועדון רוטרי ברמת-גן.
סיפרנו שהוא הקים למעשה את מועדון רמת עמידר ועמד בראש סניף אנוש ברמת גן עד שפרש.
אלימלך היה אחד מעמודי התווך במועדון בפעילות ההתנדבותית, במסירותו ובדבקותו ובכל אשר עשה. הוא היה חבר נאמן, מתמיד לבוא לפגישות השבועיות ומוכן תמיד לקחת חלק בכל פעילות של המועדון.
הצטערנו כאשר נאלץ לעזוב את המועדון לאחר שעברתם לכפר-סבא, אולם היה ברור לנו שכאשר עברתם לבית בכפר בחרתם בדבר הטוב ביותר עבורכם.
יהי זכרו של אלימלך ברוך ומי ייתן ולא תדעי דאבה עוד.

שלך בידידות

יצחק כהן

יו"ר אגודת נאמני

מועדון רוטרי, רמת גן

משפחת בידרמן היקרה!

מיהודה קארו שמעתי אתמול כי מר בידרמן היקר נפטר אחרי חודשיים של מחלה קשה.
יחד עם חנה אשתי שמחנו להכירו במועדון רוטרי רמת-גן, להעריך את פעלו ומרצו ולהימנות עם חבריי הרבים, אשר במשך השנים הכירו גם בקריית שמונה וגם ברמת-גן.
הננו להביע לכם, בני המשפחה, ולרעייתו - שלא תדעו עוד צער - ויחד עם הרבים מחבריו הנני מברך אתכם בברכה המסורתית,
יהי זכרו ברוך!

בידידות

ברונו סרודיו

רמת-גן, 9.4.1997

מרים שלום,

היינו רוצות להשתתף באבלך ולהביע את תנחומינו.
האמת היא, שהופתענו למקרא ההודעה בעיתון. איכשהו נראה לנו אלימלך כמעט
נצחי, חלק מנוף ילדותנו שכמו נקבע ב"ספר התמונות המשפחתי".
עשינו לנו מן אזכרה פרטית, נזכרנו בלבביות והחום של בידרמן, העלינו זכרונות מן
הביקורים שלכם אצלנו ושלנו בביתכם, מן הטיולים, הסרטים בקולנוע "חרמון" וחשבנו,
שלנו זה היה אז מובן מאליו, אבל בעצם הייתם מן החברים הטובים של ההורים.
אנחנו לא ממש מאמינות בעולם הבא, אבל היינו רוצות לחשוב שאבא ואלימלך נפגשו
שם למעלה...
אשר לאמא, מאחר והיא לא בקו הבריאות, החלטנו לא לספר לה בשלב זה מתוך
הידיעה שזה יעציב ויכאיב לה מאד.
מקוות שאת בקו הבריאות ומתאוששת.
מאחלות לך בריאות וכל טוב.

יעל וענת

כפר-גלעדי, יוני 1997

למרים, מנחם וישראל,

צר לי מאוד על מותו ללא עת של אלימלך.
הדבר נודע לי מחבר. כואב לי מאוד על כך שנבצר ממני ללוותו בדרכו האחרונה. למה
לא הודעתם לי על מותו?
כידוע לכם, אלימלך היה עבורי כאב שני. אהבתי אותו בכל לבי והערכתני את אצילותו
ואת יושרו. כאבכם הוא כאבי. אלימלך היה מאוד מקורב אלי, וכל בעיה שהיתה לו היה
מספר לי והיה מבקש את דעתי. ניסיתי לכוון אותו למצב שיקבל את הדברים כמות שהם.
עקרונותיו מנעו ממנו להשלים עם מצבים שהיו קשורים בעסקיו.
דאגתו לישראל היתה מעבר ליחס של אב לבן. בכל מפגש היה משוחח עליו.
יחסר לי חבר. יהי זכרו ברוך.

משה ורחל בנדלק

קריית שמונה

לשכת ראש המועצה

המועצה המקומית מטולה

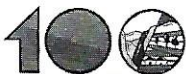
8 אפריל, 1997
אי ניסן, תשנ"ז

למשפחת בידרמן

**משתתפים באבלכם הכבד
ומביעים תנחומינו הכנים
על מותו של אלימלך ז"ל**

**ממקימי ומפתח קרית שמונה
ואשר נתן חזנונו לשיגשוג הגליל כולו**

**יוסי גולדברג - ראש המועצה
חברי המועצה ועובדיה**

מטולה בת האה
הרבי-השני 1996-1996

אין זכור לחיה במטולה

רחוב הראשונים 8, ת.ד. 1 מטולה 10292 טלפון רב קוי: 06-941364 פקס: 06-997211

MUNICIPALITY OF KFAR-SABA עיריית כפר-סבא

אגף הרווחה

ז' ניסן תשנ"ז

14/4/97

לכבוד

גב' בידרמן

בית בכפר

רח' בן-יהודה 71

כפר-סבא

גב' בידרמן היקרה,

אנא קבלי את תנחומינו הכנים במות אלימלך ז"ל.

אנו משתתפים בצערך ומקווים כי תשאבי נחמה וכח ממשפחתך.

תרומתו של אלימלך ז"ל כמתנדב בשירותינו היתה מיוחדת במינה, כמו גם אישיותו.

התברכנו בו ודמותו תהיה שמורה עמנו !

נורית בר-לב
מנהלת המחלקה להתנדבות

"מלוא הטנא"
עמותה לחלוקת
מזון

עירית כפר-סבא
אגף הרווחה
המחלקה להתנדבות

10.4.1997

אל גב' בידרמן

גברתי הנכבדה.

הצטערתי מאוד לשמוע על מותו של אלימלך, אישך. הכרתי אותו זמן מועט, רק בשנתיים האחרונות לחיי, אבל אפילו בזמן קצר כל-כך למדתי להכיר את גדלותו.

אלימלך הגיע אל מלוא-הטנא בשליחות מועדון רוטרי אבל מהר מאוד הפך למתנדב עצמאי. מתנדבי רוטרי התחלקו ביניהם בתורנות ואילו הוא לקח על עצמו מסלול חלוקה קבוע ונסע בו כל שבוע.

הוא יצר קשר מצוין עם האנשים אשר אל בתיהם הגיע. ידע איך לפנות אליהם, הסביר מה יש לעשות במצרכים שקבלו, ויצר אווירה של הבנה וקרבה. הוא התנדב לעזור לנו גם בענייני אדמינסטרציה, הקשורים לתפקוד העבודה במחסן המזון.

אהבתי מאוד לשוחח אתו ולגלות אדם רב מעשים, מבין ללבם של אנשים ובעל יכולת נדירה ליצור קשר חם עם בני כל הגילים. תקופה מסוימת חילקה יחד אתו מתנדבת צעירה שהגיעה אלינו מהתיכון, ויחסי הרעות בניהם היו יפים להפליא.

התרגשתי, כמו כולם שליוו אותו בדרכו האחרונה, לראות את האהבה הרבה שזכה לה מבני משפחתו.

אני אזכור אותו בהערכה רבה על היותו אדם נכון ומבין, חם, אבהי דואג לכולם סביבו, לפני שדואג לעצמו.

קבלי את תנחומי, מסרי אותם בשמי, בבקשה, לבני המשפחה.

בברכה
אלימלך
לאה מילר

מִן הָעֵבֶר

הנחת אבן הפינה לקולנוע "שניר"

"מר שניר" אלימלך בידרמן -

כשם שהברזל נמשך אל המגנט, כך נמשך יקירנו אלימלך בידרמן לנופה של עירנו. בידרמן וקריית שמונה חד הם, יספרו אנשי בניה ביום, ואמנים, סופרים ומפיקי סרטים בשעות הלילה. בגליון זה המוקדש לסיקור מפעלי הפיתוח והחינוך של קריית שמונה נשמע דעתו של מר אלימלך בידרמן המלווה את קריית שמונה כמעט מצעדיה הראשונים.

שמענו מפיו: "היינו שותף בקואופרטיב שנשגב בעלי אביב כאשר פנו אלי הציגו לי לבנין קריית שמונה. נטלתי את רעיונו והשתתפו וקבלתי לידי צורה דווקא פורת. בין כותלי פתחתי את הקולנוע הראשון וחלטתי על בנין יחד עם זאת החלטתי לבנין חברה לפי רוח קריית שמונה כמובן החילוק, וזהו כי כותבי החלטה נבחרו לפני מספר חודשים האמנתי בעמידה של קריית שמונה והאמנתי בגוריהם יחד עם היחסים אחרים במטרה להקים

מופת אזרחי ליזמה למועון קרית שמונה

קולנוע שניר. מרכז לחיי תרבות והביה

כך נפתח בעיתון המקושר

כוח קולנוע רחב לקדם המסעות קולנוע שניר ומתבסס בין השכונות בארץ בין כותלי תחנות תחנת ביהודים. קולנוע שניר הוקם בידי אהרן בן צור ודניאל בן צור ומתבסס בבת הקולנוע. תחנת זה הוא מפתח המרכזי של קריית שמונה. מודיעין כי ביהודים מתחילים לקדם תחנות קולנוע וכן מתחילים להקים חטיבות קולנוע שניר. כיום שני תחנות קולנוע שניר, אחת בבית שניר ושני בבית שניר. קריית שמונה יחברת לקולנוע שניר כי יחברת לקולנוע שניר. קריית שמונה יחברת לקולנוע שניר כי יחברת לקולנוע שניר. קריית שמונה יחברת לקולנוע שניר כי יחברת לקולנוע שניר.

גוני קוראת את השיר לאלימלך ביום ההולדת ה-75, 1989

לאלימלך, ליום ההולדת ה-75

אני אוהבת אותך, אלימלך,
ואין צורך לפרש למה ואיך,
כי כך מרגיש, בלי להסביר,
כל מי שאותך הרבה שנים מכיר.

אני שומעת אותך שואל: "גוני, מה נשמע",
ומקשיב לכל פטפוטי שעה תמימה.
ואחרי כל משפט נותן חיוך של הסכמה,
ועל כל ביטויי רגש מגיב בהתאמה.
וגילית הרבה לב והראית הרבה רצון,
ונתת לי להרגיש על ידך "כוכב עליון".
ואני, שנוהרתי במילים ומיששתי כל מילה אם מותרת -
למדתי ממך, אלימלך, שאפשר גם אחרת.

ובלכסיקון שלך לא מצאתי מילים של טרוניה,
מילות ביקורת או אבק לשון הרע.
ולא בדקת בציציות ולא השמעת דברי כיבושין,
ולא מילים של ספק ולא משפט ודין.
ונדיר לשמוע ממך גנותו של אדם או קלונו,
ולא דנת חברך עד שהגעת למקומו.
ואני, שידעתי את מידת הדין, ומידת הסלחנות המופקרת -
למדתי ממך, אלימלך, שאפשר גם אחרת.

אני זוכרת אותך חוזר מהעבודה עם חשיכה
ומספר בשובה ונחת קורות יומך.
כיצד הושטת למישהו עזרה, עצה או מילה
בלי להבחין בין איש השוק לאיש המעלה.
איך התנדבת ברצון לאיזו מטרה,
ואיך כמעט שהסתבכת, אך נחלצת מצרה.
כי בין כל עיסוקיך יש לך תחביב מרשים
להתיידד ולהתקרב ולקרוב אנשים.
ואני, שצמאתי לקירבה, וכמו הר ציפיתי למוחמד -
למדתי ממך, אלימלך, שאפשר גם אחרת...

או... אני אוהבת אותך, אלימלך,
ואין צורך לפרש למה ואיך,
כי כך מרגיש, בלי להסביר,
כל מי שאותך הרבה שנים מכיר.

מני סדן

מני סדן, בית ברק, תש"ס

קֶץ הָאָב

נתן אלתרמן

זֶה אָבִיךָ. זֶה אָבִיךָ עַל מִטַּת הַבְּרִזָּל.
אֶת נִשְׁתְּךָ אֶל חֲשֻׁכַת פְּנֵתוֹ.
וַיִּרְאֶךָ לְבָלִי שׁוֹב. וַיַּחְזֹק מִבְּרִזָּל.
וְלֹא נִסְתַּתְּרָה בֵּינֵנוּ.

הוא שָׁאֵל לָךְ מֵהֵיו חֲלִיוֹ. מֵעַבִּי
מִחֲשָׁפָיו הוּא שָׁאֵל לָךְ. מִכֶּה עַד חֶף.
וְעַתָּה בָּאת וַתַּגִּדֵי אָבִי, אָבִי.
וַיַּחְזֹק מִבְּרִזָּל וַיַּחֲמִיךָ.

וַתִּדְעֵי כִּי גִטְל הַדְּבַר מֵאָבִיךָ.
וְהַכְּבִיד הַמְּחֻקָּה. וַיִּיגַע.
רַק עֵינָיו תַּחֲיוֹת עַל פְּגִיף הוֹלִיף,
כְּאֵלוּ יָדוּ בָךְ נֹעֵה.

כִּי קָרְבָה הִרְעָה מִכָּל הִרְעוֹת.
כִּי שִׁטְפָה עַד צְנוּאָר וַתַּעֲלֶע.
אֵלֶיךָ שִׁפְתֵי הָאָב נִעוֹת,
וְקוֹל הָאָב לֹא יִשְׁמַע.

כַּחֲתוּיו שִׁיכְלוּ לַעֲמֵל הַנְּשִׁימָה
וּפְנֵיו הַטּוֹבְעִים בְּעַנּוּי,

מִתּוֹנִים וְצִלּוּלִים. כֵּן עוֹד בּוֹ נִשְׁמָה
אֵין תְּמוּרָה לְטִיבוֹ וְשׁוּי.

גַּם מִבְּעַד לַחֲלִי הַמֵּר מִן הַבוֹר
מִחֲשַׁבְתּוֹ לֹא תִדַּע לָהּ מְנוּחָה.
זֶה הַרְגֵל הָאָבוֹת לְחַשֵּׁב וְלִסְפֹּר
וְלִדְאֹג דְּאֵגַת מָחָר.

זֶה הַרְגֵל הָאָבוֹת לֹא לֹמֵר נוֹאֵשׁ,
רַק לֹמֵר דְּבָרֵי אִישׁ וְאָב.
זוֹ חַיּוֹת יִשׁוּתָם שֶׁהִדְרָה כְּעַשׂ
בְּעַמְקֵי הַיּוֹמִיּוֹם וּפְרִטְיוֹ.

מִמָּאָה יַעֲקֹר וְנִפְל כְּרוֹת,
וּבְאַחֲרוֹן לֹא יוֹכֵל הַכְּנֵעַ.
קָשִׁים, קָשִׁים הָאָבוֹת לָמוֹת,
כְּאֵלוֹן הַקָּשָׁה הַקָּרֵעַ.

אֶת הַיִּשְׁרֵי הַבֵּיט בּוֹ. כִּי זוֹ שְׁעָתוֹ.
אֶת אֲמָרֵי לוֹ כִּי רַע וְכִי צָר.
גַּם הַיּוֹם, בֵּת, יוֹצֵא כָּל דְּבַר מִפְּשׁוּטוֹ,
אֶף לָמוֹת, וְלֹא לְמַלְיָצָה.

אֶת רוֹאֵה אֵיךְ גּוֹחֵן עַל עֵינָיו הַחַיּוֹת
הָאֲמֵן הַמְּפִיל בְּעַתָּה:

הַחֲלֵי הַדִּיקוֹן, מִפָּרֶק הַחֲלִיּוֹת
וּמִתִּיר הַרְקָמָה, תָּא לְתָא.

כִּי הָאֵב לֹא יָמוּת. כִּי הוּא אֵב לְאִין קִין.
כִּי שְׂאוּלָה יֵרֵד חַיִּים.

אֵת רוּאָה: הַמוּטָל עַל גִּבּוֹ לֹא צָעֵק,
לֹא רָעַד. לֹא הִנִּיעַ גִּבָּה.
כָּךְ, בְּאֵלִים עֲקוּשׁ, עַד עֶפְרַר וְעַד דִּיק,
גְּלַחְמִים הַשּׁוֹכְבִים עַל גִּבָּם.

אֶפְלוּ הַפְּנִים וְחָשְׁכוּ הַרוּאֹת,
בְּכִי לְטוֹב לָךְ מֵאֵח וְרַע.
שִׁפְתֵי הָאֵב אֵינָן נְעוֹת,
אֵךְ קוֹל הָאֵב עוֹד יִשְׁמַע.

אֲבָל גַּם בְּשִׁכְבוֹ נְטוּל קוֹל וּמְזוֹר,
וּבְקִרְבֶּךָ אֵלִיו, צַעַד צַעַד,
עוֹד נִדְמָה לוֹ כִּי הוּא הַנִּקְרָא לְעוֹר
וְאֵת הַמְּבַקֶּשֶׁת סַעַד.

זֶה הַרְגֵל הָאֲבוֹת הַקִּדְמוֹן וְהַתָּם.
זוֹ שְׂבוּעָה שְׂבִיגוֹ וּבִינָךְ.
אֵת זְכָרֶיהָ. הַרְבֵּה יִשְׁכַּח וְיִתָּם.
אֲבָל בָּהּ תִּגְדְּלֵי אֵת בְּנֶךָ.

עוֹד עֲלִיךָ כְּעַב יֵרֵד זְכָר הָאֵב,
לְהַזְכִּיר בְּיוֹם זֵיץ וּפְקֻדָּה,
כִּי לְבוֹ שְׂאֵהָב וּבִשְׁרוּ שְׂכָאֵב
אֲחֵרוֹנִים בְּעוֹלָם לְבַגְדָּה.

הַפָּרְדֵי. כִּי בָא סוּף. הוּא מִבֵּית בְּךָ. עַד קִין
נוֹצְצוֹ אִישׁוֹנֵי הַחַיִּים.

תודה ל"בית בכפר"

על אלימלך יקירי - אני בוכה ובוכה.
הוא דאג לי לכול,
גם לבית הטוב הזה.
ולכם יקיריי - כל דיירי הבית,
אני מודה מקרב לב,
על היחס הטוב, על הדאגה הרבה,
יום יום וכל שעה.
אתם מוכנים לעזור ולייעץ -
כדי שלא אשקע במחשבות,
אתם מוכנים הכול לעשות כדי
להקל עלי בימים קשים אלה.
לצוות העובדים המסור
ולכולכם תודה, תודה.
בהערכה רבה.

מרים בידרמן